

Uppsala, 90-91

MÅNDAGSKVÄLL

En vanlig måndagskväll
i oktober
det kompakta mörkret
halvvägs här
i aulan ser jag
Afzelius spela akustiskt
i Managua bor barnen
fortfarande i plåtskjul
på den jättelika parkeringsplatsen
och i en närmare stad
ligger min bror
och gråter sig till sömns
hans älskling för hem
till Australien idag
nånstans sitter en flicka
som fortfarande undrar
hur jag kunde
bära mig åt
som jag gjorde
och i Irak har
Hussein fortfarande
övertaget
– det sägs
att det alltid är nåt bra
i det som sker

INTE MER ÄN SÅ HÄR

Vi satt hand i hand leende
på sängen och gjorde slut
försökte ursäkta varandras beteende
och kväva inre smärftulla tjut
Var det inte mer än så här
helvete
var det inte mer än så här

Utåt en fasad, lekte oberörda
du menade att mina känslor inte räcker till
är vi unga verkligen så förstörda
men du frågade mig aldrig vad jag egentligen vill
Var det inte mer än så här
fan älskling
var det inte mer än så här

Vart tog dom vägen, alla sköna minnen
släckte vi dom när vi gick
efter en kall och flyktig kyss på munnen
en halvsorgsen och menande blick
Var det inte mer än så här
satan
var det inte mer än så här

SORTI

Jag var tvungen att lämna
stället
när du kom
jag hoppas du inte såg det
som ett hän
men jag visste precis
vad som skulle hända
om jag stannade
Jag skulle supa mig full
försöka prata med dig
du skulle be mig dra åt helvete
det hade jag inte klarat av
därför gick jag
Jag blir så otroligt
avundsjuk
när jag ser
förlovningsannonserna
i tidningen

INGEN ENDA CIGARETT TÄNDS

1

Vandring uppför mänsträngen, blickar
över axeln mot mörka landskap.
Människor instängda i ett rum, utan
fönster och dörrar.
Ingen enda cigarett tänds.

2

Vaknar hastigt.
Mina läppar mot fel läppar.
Eller rätt.
Det beror på sanningshalten i bilderna.

3

Vampyrer kretsar runt gatlyktans
dimmiga sken, filterlös verklighet
brinner upp.
Lämnar aska att ösa ur.

4

1992.
Tid som kommer.
Steg jag inte tagit.

1989.
Tid som varit.
Steg utan rytm.
Åt håll jag alltid föraktat.

5

Rullande vatten samlar sig, stiger
över berg.
Havsdroppar stänker upp mot land,
omsluter svalkande.
(Det är kraft)

Värmefuktigt dis i våra ögon, suddig
bild av vad vi önskar.
Likt en nattvy över slocknad stad,
ingen enda cigarett tänds.

6

Jag skriver flickans namn framför mitt efternamn.
För att se hur det ser ut.
Det ser bra ut.
Tänker på hur allt skulle vara.
Med hennes namn framför mitt.

7

Massan stiger inåt djupet på brutna
vingar, nedför hallen kantad av
skuggor och skygga tavlor; porträtt.
Leenden skymtar förbi facklans
svarta sot, ingen enda
cigarett tänds.

8

I Uppsala regnar regnet.
Jag drömmer gamla drömmar.
Bilder som vaknat och skrämmer.
Klockslag jag missat.

9

Sandstormens oregelbundna virvlar
leker människa.
Allting åt alla håll.

SKISSER TILL ETT AVSKEDSTAL

Kära vänner!
Långa vandringar leder alltid framåt
sa min far en gång (han är en övervintrare av den gamla
modellen; ansvar, pliktkänsla, det-var-bättre-förr-köret,
men jag tror faktiskt han menar det)
Det vill säga

Jag känner livet
Livet och jag
vi är bästisar nu
kretsloppet är från och med nu brutet
eller (för att leda Er lite djupare)
Jag sitter nu i min egen apokalyps

Skulle kunna klaga
säga som alla andra
Vart tog vännerna vägen?
eller egentligen
Vart i helvete tog dom *verkliga* vägen?
Och visst är det så
men jag gör det inte
för
Nostalgitrippar
Nostalgitrippar (inte bara för att ordet i sig är så
patetiskt att det nästan blir oerhört vackert, utan för
Nostalgitrippar i all ära
jag läste nånstans att

Äntligen – ett minne blott
Vad skönt!

Jag låg där med en dam en gång
Hon sa: Jag vill inte dö idag
men kanske imorgon
Jag sa ingenting
utan böjde mej fram
kysste hennes lär
och arbetade mej uppåt

Kära församling!
För att vidimera ett vidhållande
i vid hållning: Ta en närvaro
kanske i en soffa
jag behöver Er trots allt nu som då
och jag lovar att jag inte ska döma för hårt
att även jag ska försöka förstå
att vi inte är domsamma längre
Visst är det så

Och en annan sa: Jag smakar allt
hon rört vid
för att kunna smaka henne
Oj, oj, oj
men jag är kär, kär
aldrig mättad på skönhet
Era möjliga jävlar (när ska vi hängla)

Livet och jag
vi brukar åka lädbil
nedför gatan fortare och fortare
tills vi brakar in i nåns garage
och vi vägrar
BE OM URSÄKT! (när jag är full brukar jag gå

omkring och garva, ta fel buss, ramla i buskar,
ta rätt taxi och somna med din bild i handen)

Ibland blir vi faktiskt sentimentala
och vi säger: Innan vi kände varann
gjorde vi ont
Var det för att vi inte visste
vad det var vi ville?
Eller var det för att vi visste
att vi två förr eller senare skulle träffas?
Och i så fall
vet vi det än? (att det betyder kärlek måste väl
ändå vara den absoluta sista sanningen, insnärjd
av ett buskage på toppen av kullen bland
vingklippta duvor, askfat och taskigt smicker)

...den sorgsna vinflaskan omhändertagen, omkullkastad
från riven sin etikett, tillintetgjord, avslöjad...

Bästisar. Kumpaner. Dödspolare.
Ledsen, men så är det
och jag förstår Er häpenhet
Vem ska Ni nu ta Er styrka ifrån?
En liten hemlis: Hennes här
är sådär lite lagom vägigt
och halvlångt

Skit på Er!
jag letar inte längre efter mystiken
och ett ledmotiv är bara själva lockelsen
att snurra djupare, svartare
in i mörka-ängestkällare-självömkan-karusellen
eller desperata lyckoskrik
där, on the dark side of the moon
Tolka det hur Ni vill

men säg bara inte
att Ni förstår precis
Visst är det så

INNAN DOM STÄNGER (om Anna)

jag vet inte
när
jag ska åka
första resan
i tidens tid
hur länge den dröjer
men skulle nån
fråga sen
säg då bara
att jag kommit
och gått

tankar
om ålderdom
allas rätt
vill hinna med
så mycket
innan dom stänger
skriver brev till
vänner jag haft
signerar med
drömmar jag glömt

inte bryr jag mig
om
hårstrån som sviker
när giftet rusar

i blodet
mera då
alla dagar
jag väntat på
minns mitt namn
och hälsa
från mig

MER

Vill du ha
mer?
Du sa
Jag vill ha mer

Mer än vad?

Allt är för lite
så du
vill ha mer

Mer än vem?

Du sa
Det finns alltid
mer att få

Mer
än ord?

Mer än
lust?

Vad ska du
med det till?

Mer än mig?

PORTVINSNÄSAN (målning av Bo Åke Adamsson)

se på torsken där han sitter och stirrar svett
ur ett ansikte som fallit i skugga där fetman
tagit överhand och stoltheten drivits på flykt
nedför dubbelhakan och förirrat sig i det
konturlösa underliv som sakta suddas bort när
madame kärlek tar emot näsans dreglande visioner
där hon lutar yrkesmässigt exponerande de
dallrande lären och cigarettglöden som matchar
läppstiftet under en blick som blundar bortvänd
nedvänd sökande upprättelse bland skiten på golvet
och se på torsken där han sitter och stirrar svett
på hennes leksaksbröst som rest sig med
höga bröstvärtor och klänningen i svart smugit
sig undan i maskopi med synden och blottar
strumpeband så malplacé som den påklistrade
romantiken som lockar en man som världen hunnit
ikapp i takt med det sjunkande lockbetet som
böljar i glaset där torsken sitter och stirrar
livlöst svett

